

Bayer Zsolt: Múlt a jelenben, jelen a múltban

2019 július 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mindenre választ ad az 1919-es tanácsköztársasági f?szerepl?k emigrációs tevékenysége...

Mottó: „A Momentum az olyan rendszerek ellen jött létre, mint amelyet Magyarországon a Fidesz vagy Lengyelországban a PiS m?ködtet. Elárulnánk minden választónkat, ha bármilyen szokásjog alapján fontos pozícióhoz juttatnánk a képvisel?iket. Mindent meg kell tennünk Európa ellenségei ellen. Ezért küldtek minket a választók az Európai Parlamentbe.”

„Kún Béla repül?gépen menekült az országból. Délután – úgy öt óra felé – a Hungária-szállóban székel? szovjet-ház körül fölrebbent egy repül?gép, átrepült a Dunán, a Várhegyen s merész kanyarodással a Vérmez? felé tartott. A gépet maga a népbiztos vezette. Alacsonyan szállt, alig húsz méter magasságban, úgyhogy arcát is látni lehetett. Sápadt volt, borotvátlan, mint rendesen. Vigyorgott az alant álló polgárookra s vásott kajánsággal, csúfondárosan még búcsút is intett egyeseknek. Zserbókat vitt, melyekkel teletömte puffadozó zsebeit, aztán ékszereket, grófnék, bárónék, kegyes, jótékony hölgyek drágaköveit, templomi kelyheket, sok más egyéb kincseket. Karjairól vastag aranyláncok lógtak. Egyik ilyen aranylánc, mikor az aeroplán magasba lendült s elt?nt az ég messzeségében, le is pottyant a Vérmez? kell?s közepére és ott egy öreges úr, régi krisztinai polgár, adóhivatalnok a Várban, a Szentháromság-téren, valami Patz nevezet? – Patz Károly-József – meg is találta. Legalábbis a Krisztinában ezt beszéltek.”

Kosztolányi Dezs? Édes Annájának nyitósorai ezek, amelyeket a Rákosi- és Kádár-rendszer évtizedei alatt egyszer?en kicenzúráztak a regényb?l, hiszen meggy?z?désük volt, hogy ezt is megtehetik. Kun Béla persze prózaiban menekült, vonattal, de a pénzt azért vitte. És meg sem állt Bécsig.

S hogy ott mi várta ?ket, ezeket a sötét gazembereket és tömeggyilkosokat? „Kun Béla maga bevallotta, hogy sehol és soha életében nem fejtethet ki nyugodtabban m?ködést, mint éppen Karlsteinben. Állandó összeköttetésben volt kurírok útján Béccsel, Prágával, Berlinnel, Moszkvával, ahonnan agitációjához megkapta a szükséges pénzt, s ahová tanulmányait, beszámolóit küldte az ottani Vörös Újság részére. Az osztrák kommunisták vezére, Toman, személyesen járt kint nála, »Kasperek« néven, vele együtt tett ott látogatást Milánónak akkori széls? szocialista polgármestere is. Lenin szikratávirata Kunhoz, Danneberg és más szocialista vezérek látogatásai már az osztrák nemzeti tanácsban is annyira felt?ntek, hogy interpellációra és annak a vádnak a hangoztatására adtak alkalmat, hogy a magyar népbiztosoknak ez a nagy pártfogása tulajdonképpen bujkáló bolsevizmus, leplezett tanácsköztársaság.”¹

S mit szolt hozzájuk az istenadta nép? Tudjuk ezt is: „Lakóhelyükül az udvarias, megért? osztrák kormány Graf van der Straatennek az alsóausztriai Karlstein faluban, nagy park közepén álló tágas kastélyát jelöli ki. A falu és a környék lakossága gy?l?lett?l eltelve, görbe szemmel nézi az »el?kel? idegeneket«, akik panaszkodnak is eleget, hogy a bántalmazásoktól félve nem mernek a kastélyon kívül mutatkozni. Az osztrák kormány azonban vigyáz álmukra; állandó ?rséget tart a kastély környékén, hogy a bolsevikellenes parasztok és a bosszútól f?tve odasiet? magyarok támadásaival szemben megvédelmezze ?ket. Mert az ?rség csak porhintés a világ szemébe, mintha Karlstein internáló hely volna.”²

Nincs új a nap alatt. Bécs ma is ilyen, Brüsszel pedig pláne. A mai „nemzeti tanácsok” torkán pedig „néma dzsinn” ül sajtódiktatúra és PC-terror formájában.

A patkánylázadás, a proletárdiktatúra összeomlása után feláll az átmeneti és rövid élet? Peidl-kormány, majd összeszedik magukat a polgári er?k, és 1920 elején, a kor elképzelt? legszélesebb kör? választójogi keretei között nemzetgy?lési választásokat tartanak, amelyeken a polgári pártok fényes gy?zelmet aratnak. „Ez ellen a polgári kormány és a nemzetgy?lés által képviselt Magyarország ellen indítják meg a külföldre, emigrációba szorult vezérek és híveik támadásaikat, egyre megújuló kísérleteket téve arra, hogy ismét visszatérhessenek az országba és újból átvehessék a hatalmat.”³

Ez is tökéletesen ugyanaz, mint ma. Azzal a különbséggel, hogy ma nem kényszerülnek emigrációba. Viszont éppen úgy, mint ma, akkor is „Jól tudják és érzik, hogy békés viszonyok között semmit sem remélhetnek, ezért minden igyekvésük a helyzet felborítása, a bels? ellentétek szítása. Röplapokat, kisebb röpiratokat szerkesztenek, egyszer a szabad királyválasztók, másszor a legitimisták nevében; a földmível? nép indulatát a polgárság ellen akarják felkorbácsolni, a munkásságot meg mindkett? ellen. Ma az antiszemita nevében írják röpcéduláikat, holnap pedig a zsidóbarátok nevében. A f?cél mindenütt a bels? ellentétek mélyítése, hogy a felfordulás lehetséges legyen.”⁴

Ugye mennyire ismer?s? Említsük csak meg az antiszemizmus ügyét! A rendszerváltás óta eltelt harminc évb?l úgy huszonkilenc azzal telt, hogy ezek keresztes háborút vívtak a (nem vagy alig létez?) antiszemizmus ellen, ma

pedig beemelték a „haladás” és az „európaiság” romló sáncai mögé az ebben az id?szakban egyedül létez? antiszemita politikai formációt, a Jobbikot. Ezen antiszemitizmus elleni keresztes háború egyik levitézlett és aljas matrónája, Heller Ágnes ma ott tart, hogy az antiszemitizmus ellen zéró toleranciát hirdet? Orbán Viktorról azt állítja, hogy a „hatalom megtartása érdekében hajlandó lenne el?venni az antiszemita-kártyát”, s miközben ezt mondja, szégyenérzet nélkül védi meg a Jobbikot. Majd ugyanebben az interjúban ugyanilyen szégyenérzet nélkül jelenti ki, hogy tisztában van vele, ma az európai baloldal az antiszemita. Amiben történetesen igaza van, csak hát nem kevésbé visszataszító, hogy ezt úgy mondja, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne.

A patkánylázadás, a proletárdiktatúra két igazi jobbikos el?képét, prototípusát is megtaláljuk közöttük. Egyikük Göndör Ferenc, a másik Gábor Andor.

Göndör Ferenc „Tanulatlanságánál csak m?veletlensége nagyobb. Amellett hetvenked?, hiú és dicsekv?. A világ eseményeit egy vakondtúrás tetejér?l nézi és kritizálja. Ezt a kis földhányást azonban óriási hegynek képzelem, magát pedig nagy írónak, ki az embereket lelkiismeretük megszólaltatásával kormányozza. [...] A Népszava haditudósítója lesz és így mentesül a katonai szolgálat alól. Szervilis buzgalommal dics?íti az uralkodóház egyik tagját, csak hogy ne kelljen katonának lennie és a szenvedésekb?l részt vállalnia. Amid?n pedig már nem sikerül tovább húzni-halasztania bevonulását, egyszer?en megszökik a kiképz?helyér?l. [...] A nagyfokú gyávaság, amellyel annyira féltette életét minden veszélyt?l, arra ösztönzi, hogy megtagadva korábbi lelkes lojalitását, az uralkodóház dühös becsmérl?je és lelkes pacifista legyen. [...] A háború végén kis, hetenként megjelen? riportlapot ad ki, amelyben szenvedélyesen támadja az ország kormányánál lév?ket és hintegeti el a felbomlás magvait. Érdemeiért a forradalom után a sajtódirektórium elnöke lesz. A másik reprezentáns Gábor Andor, a legkönnyebb fajsúlyú pesti írók egyike. [...] A diktatúra alatt természetesen eladja magát a hatalom urainak, és a gazdag burzsoák mulattató bohócából lelkes kommunista, az új világrend elszánt híve lesz. A bukás után egy-két napig a rend?rség foglya, de azután szabadon bocsátják. Bécsbe siet ? is, hol ily módon 1919 ?szén nagy elhatározás el?tt áll: a között kell választania, hogy amnesztiát kér-e, vagy pedig végleg elkötelezi magát a magyarellenes irányzatnak.”⁵

Ugye milyen ismer?s? Ennél pedig csak az ismer?sebb, hogy ezek az alakok persze egymást is töprengések és skrupulusok nélkül elárulják és kiadják, így aztán fölöttébb izgalmas elolvasni, miképpen ír a Bécsben a fenti „probléma” megoldásán tépel?d? „jó barátjáról” maga Göndör: „Gábor kijelentette, hogy el?szőr szíjjelnéz itt Bécsben és orientálódik, hogy vajon lesz-e itt annyi jövedelme, amennyib?l megélhet és egyúttal közben a családjá érdekl?dni fog otthon Pesten, hogy vajon nem lehetne-e úgy elintézni az ügyét, hogy visszamehessen. Ha nem tudtam volna mindig, hogy Gábor Andor nagyon reális üzletember, akkor kissé illuziórontó módon hatott volna rám ez a nagy, el?re megfontolt józanság, mert hiszen ha valaki hosszú könnyelm? és ledér el?élet után az apostoli pályára lép, akkor nem szabad apró számvetésekkel eszközölnie, nem szabad összeadni, kivonni, szorozni és osztani, hanem kiszabadulván a magyar pokolból, a rendelkezésre álló minden tüdejével bele kell ordítania a világba, hogy szenvednek odahaza a mi testvéreink. Gábor Andor azonban hetekig gondolkozott, számolt, összeadott, szorzott, osztott és amikor a számadások kedvez? eredményt mutattak fel a jövedelmet illet?leg, akkor, de csak akkor kezdett ? tele torokkal a kell? pillanatban jelentkez? lázas lelkesedéssel kiabálni az otthoni rémségek ellen. Számvetési mérlege olyan kedvez? eredménnyel zárult, hogy azonnal és sürg?sen a legszéls?bb bolsevik lett.” (Vallomások könyve, 182. lap.)

„Ilyen ember tolla alól kerültek ki a legvérszomjasabb, leggy?lölköd?bb cikkek. Egyetlen kis szemelvény elegend? ezek illusztrálására: »Ha ott még egyszer bolsevizmus lenne, akkor teljességgel fölöslegessé válnának a börtönök s a plakátok az ellenforradalmárokról és a túszzedés amúgy is népszerűtlen intézménye. Csakugyan a legnagyobb kelete lenne a legegyszer?bb akasztófának, amit lámpavasak, falbavert szögek és egyéb hasonló, a célnak megfelel? eszközök pótolnának.« Az akasztófák emlegetése éppen úgy üzletet jelent neki, mint korábban a kabarétréfák gyártása. Az emigrációs ujságírók egyik legszorgalmasabb mesterembere lett, aki fáradhatatlanul írja a leghihetlenebb gyalázkodásokat Magyarország ellen. Nevével mindennap találkozunk az emigrációs sajtóban, s?t néha többször is. Ugyanis mint jó üzletember minden oldal felé biztosítani akarja magyargyalázó vállalkozását s míg saját neve alatt a polgári jelleg? emigráns sajtóba ír, addig Robogó Máté álneven a kommunista emigránsok hetilapjának lesz szorgalmas munkatársa. A kett? – szerinte, – ügylátszik – megfér egymással.”⁶
No, hát változott itt valami? (Lásd még: Márky-Zay P. és a lámpavasak szerelme.)

(Idézetek 1–6: Mályusz Elemér: *A vörös emigráció*, Attraktor Kiadó, 2015)

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyararnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló